

РЕШЕНИЕ

№ 4317

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2881** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Столична община чрез процесуалния си представител юрк. Ц., срещу решение без номер от 23.02.2021 г., постановено по НАХД № 12798/2020г., по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 17-ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 280347/30.08.2016 г., издадено от зам.кмет на Столична община /СО/, с което на С. Й. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, за apis://base=narh&doccode=40426&topar=art221_al2&type=201 нарушение по чл. 18, т.1 и чл.35, ал.1, вр.чл.34, ал.3 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /Наредбата/.

В касационната жалбата се развиват оплаквания за неправилност, поради съществени процесуални нарушения и такива на материалния закон, тъй като неправилно СРС е посочил в мотивите си, че процесното нарушение следва да бъде подведено като такова по чл.36, ал.3 от Закона за автомобилните превози, и санкционирано по чл.91 от същия закон, доколкото регулиране превоза на пътници в обществения градски транспорт на територията на СО се осъществява при спазване разпоредбите на Наредбата. В съдебно заседание касатора, чрез юрк. Ц. поддържа

касационната жалба на посочените в нея основания. Прави се искане постановеното от СРС решение да бъде отменено. Претендира юрисконсултско възнаграждение, не прави възражение относно размера на поисканите от ответника разноски.

Ответникът – С. Й. М. изпраща процесуален представител, който моли решението на СРС да бъде оставено в сила, доколкото правилно е прието, че абсолютната давност за преследване на твърдяното нарушение е изтекла, каквито съображения са развити и в депозирания отговор по касационната жалба. Прави искане за присъждане на разноски, съгласно представен списък.

Представителя на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна и доказана, моли да бъде уважена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Административен съд София – град, Х.-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема изцяло правилно установената от СРС фактическа обстановка, както следва:

На 01.08.2016 г. след 16:45 ч. в [населено място] на С. М. бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 0280347/01.08.2016 г. от св. Ц. - контролор в [фирма], сл. № 358, в присъствието на нарушителя и на един свидетел - очевидец. Актът бил съставен за това, че на същия ден С. М. пътувала с градския транспорт – автобус по линия 120 – А 120 (инвент. № 2005), от спирка Т. болница в посока ж.к Хладилника без редовен превозен документ и отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролора. Нарушението било квалифицирано по чл. 18, т. 1 и чл. 35, ал.1, вр. чл. 34, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община.

Актът бил съставен след слизване на М. на спирка Т. болница и след установяване на самоличността ѝ. Актът бил подписан от един свидетел при извършване на нарушението, М. отказала да го подпише, което е удостоверено с подписа на един свидетел. Отказала и да получи препис от акта, като в срока по чл.44, ал. 1 от ЗАНН не изложила възражения срещу констатациите по акта и не заплатила билет за таксуване на нередовен пътник.

Въз основа на съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление № 280347/30.08.2016 г., от зам.кмет на СО. Словесното описание на нарушението и възприетата правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадали изцяло. И в НП е уточнено, че нарушението се изразява в пътуване без редовен превозен документ и след като жалбоподателят е отказал да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците.

Наказателното постановление не било връчено на М., като било прието, че същото е влязло в сила на 02.05.2017 г., след което на 22.07.2020 г. с възлагателно писмо за

събиране на публични вземания било изпратено на ЧСИ Б. за събиране на наложената глоба. Едва след получаване на покана за доброволно плащане на задължението от ЧСИ, М. узнала за издаденото срещу нея НП и на 19.08.2020 г. депозирала жалба пред СРС срещу издаденото НП.

В оспореното решение съдът е приел, че на 01.02.2021г. е изтекла абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване на твърдяното нарушение, съгласно чл. 81, ал.3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс /НК/.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 17-ти състав, е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване. При така установената фактическа обстановка, от събраните по делото доказателства, СРС е направил единственият възможен и правилен правен извод по делото, че абсолютната погасителна давност за преследване на процесното нарушение е изтекла на 01.02.2021г.

Касаторът не излага твърдения за съществено нарушение на процесуалните правила, които да са довели до неправилно установяване на фактите. Той излага твърдения единствено относно приложимостта на материално-правни норми, които твърдения нямат отношение към значението на нормите на абсолютната давност.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение съответства и на материалния закон. Правилни са изводите на СРС, направени въз основа на очертаната фактическа обстановка, че следва да се приложи института на абсолютната давност. Безспорно се установява, че чрез АУАН и издаденото въз основа на него наказателното постановление е повдигнато административно обвинение за нарушение, извършено на 01.08.2016 г.

Съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН по въпросите за обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на Общата част на Наказателния кодекс. В конкретната хипотеза за административното нарушение се предвижда и административнонаказващия орган е наложил наказание глоба. В съответствие с разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 от НК наказателното преследване се изключва по давност, ако са изтекли три години от извършването му, тоест към 01.08.2019г. е изтекла общата погасителна давност за преследване на процесното административно нарушение. Съобразявайки се с посоченото в чл.81, ал.3, вр.чл.80, ал.1, т. 5 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността административнонаказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл.80, ал.1, т.5 от НК. Следователно абсолютната погасителна давност за преследване на твърдяното нарушение е изтекла на 01.02.2021г.

По изложените доводи и при съвпадение на правните изводи на въззивния и касационния съд, настоящият съдебен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Ето защо и като взе предвид, че при цялостната служебна проверка на постановеното

от СРС решение, съдът не констатира необоснованост, непълнота на доказателствата или съществени нарушения на процесуалните правила, налагащи отмяна на решението, настоящата съдебна инстанция намери, че същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременното искане за присъждане на разноски пред касационната инстанция, в тежест на СО следва да бъдат възложени тези, сторени от ответника, в размер на 300 лева, съгласно приложен списък, за които касатора не излага доводи за прекомерност.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, X.-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение без номер от 23.02.2021 г., постановено по НАХД № 12798/2020г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 17-ти състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Й. М. сумата от 300 лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.